

Момченце-зайче.

маше едно малко момченце. Макаръ и всичко доволно да му даваха, нъ то бѣше всекога недоволено: ту му бѣше твърдѣ горещо, ту твърдѣ студено. Никой не можеше да му угоди, па и то само често пжти не знаеше, що му се иска. То знаеше само едно: че на другитѣ дѣца, на птицитѣ, на звѣроветѣ въ гората и въ полето, е по-добрѣ, отколкото нему. Кол-

кото и да бѣше жално на родителитѣ му, колкото и да имъ дотѣгаше момчето съ своитѣ приказки, нъ тѣ пакъ не можиха да го отучатъ отъ този навикъ.

Веднажъ всичкитѣ отъ къщи тръгнаха да отидатъ на село при чича му. Селото бѣше много хубаво. Тамъ имаше всичко, каквото е потребно за да си играе едно дѣте. Братовчедитѣ и братовчедкитѣ на драго сърдце играеха съ малкия гостенинъ — водѣха го въ плѣвнитѣ, изъ градинитѣ и оборитѣ. Нъ това скоро дотегна на момчето до толкова, щото, когато на другия день пакъ излѣзоха на полето, момчето остана назадъ и се забави въ ржжъта. Другитѣ дѣца, като искаха да се забавятъ отъ такъвъ бѣбрица, го оставиха спокоенъ и отидоха по-нататкъ да си играятъ.

Момчето седѣ тамъ, седѣ намусено, като-чели нѣкой му е кривъ, и мислѣше за себе си, че то е много злочесто, а другитѣ много умразни! Туку въ ржжъта нѣщо зашумолѣ, класоветѣ се размърдаха и прѣдъ него, почти до носа му, изкокна едно сиво зайче.